

Theo Lối Kể Của Cư Sĩ Trương Vượng Kỳ

Gần đây, nhiều lần thấy lão pháp sư tuổi tác đã cao, khi lên xe có phần khó khăn. Do bậc lên xuống của xe khá cao, tôi liền nghĩ đến việc lắp thêm một tấm bậc chống trượt cùng một tay vịn để tiện cho ngài sử dụng.

Một hôm, khi lão pháp sư phải ra ngoài bằng xe. Lúc xe đã dừng sẵn, tôi liền đặt tấm bậc và lắp tay vịn xong xuôi; đứng bên cửa xe để quan sát tình hình lần đầu sử dụng của ngài, nhằm kiểm tra xem bộ thiết bị hỗ trợ này có phù hợp với ngài hay không, và có chỗ nào cần cải tiến không.

Lát sau, lão pháp sư đi ra chuẩn bị lên xe. Khi đến bên cửa xe, ngài dừng lại nhìn một chút, rồi mỉm cười nhìn tôi. Bỗng nhiên, ngài đưa tay phải ra muốn bắt tay tôi. Hành động này của sư phụ làm tôi sửng người: trước đây tôi từng thấy ảnh lão pháp sư bắt tay với rất nhiều nguyên thủ quốc gia, vậy mà ngài lại muốn bắt tay với một người vô danh tiểu tốt như tôi, chuyện này ngay cả nằm mơ tôi cũng không nghĩ tới. Khi tôi nắm chặt bàn tay của ngài, loại cảm xúc đó thật khó diễn tả, mắt không tự chủ được mà đỏ hoe, tôi thầm nhủ với bản thân: “Mình phải nỗ lực tinh tấn hơn nữa”.

Nhìn lão pháp sư vững vàng bước lên tấm bậc, tay nắm lấy tay vịn mới, lên xe một cách khá nhẹ nhàng, trong lòng tôi dâng lên niềm vui vô biên.

Tổ biên tập “Thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”